

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 10Sžsk/18/2017
Identifikačné číslo spisu: 2015200232
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hatalová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:2015200232.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Hatalovej, PhD. a členov senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: D. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom R., právne zastúpená advokátom Mgr. Milanom Sadloňom, so sídlom V. Paulínyho - Tótha 30, Senica proti žalovanému (v konaní sťažovateľ): Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny, Špitálska 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. UPS/US1/SSVOPPKPC2/SOC/2015/1764 - AIV zo dňa 25. februára 2015, o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/65/2015-46 zo dňa 6. októbra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/65/2015-46 zo dňa 6. októbra 2016 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

I.

Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Sťažovateľ rozhodnutím č. UPS/US1/SSVOPPKPC2/SOC/2015/1764-AIV zo dňa 25. februára 2015 (ďalej len "preskúmané rozhodnutie") odvolanie žalobkyne zamietol a rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Senica č. SE1/OPPKaPČ/SOC/2014/37055, 374/14-Mar zo dňa 27.11.2014 (ďalej len „prvoinštančné rozhodnutie“) potvrdil, pričom týmto rozhodnutím bol žalobkyni s účinnosťou od 01.12.2012 odňatý peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla poskytovaný na základe rozhodnutia úradu číslo: 382/10-Mar zo dňa 23.07.2010 mesačne vo výške 16,70 % sumy životného minima pre jednu plnoletú osobu.

2. V odôvodnení preskúmaného rozhodnutia sťažovateľ konštatoval, že u žalobkyne bol potvrdený zlepšený zdravotný stav od roku 2008, pričom túto skutočnosť sa dozvedel až v roku 2012 (žalobkyňa správnym orgánom neoznámila závažnú skutočnosť z roku 2006, keď jej bola vykonaná endoprotéza kĺbu za účelom zlepšenia pohyblivosti) a až na základe zistenia týchto nových skutočností pri osobnom rozhovore bol žalobkyni tento príspevok odňatý. Dôvodom odňatia a zastavenia jeho výplaty bola

skutočnosť, že podľa lekárskeho posudku zo dňa 13.11.2012 bola miera funkčnej poruchy žalobkyne 30 % a žalobkyňa sa nepovažovala za osobu s ťažkým zdravotným postihnutím. V tejto súvislosti ďalej žalovaný uviedol, že až odborný lekársky nález MUDr. R. (23.1.2014) potvrdil zníženú pohybovú schopnosť žalobkyne, dovtedy to žiadny iný lekársky nález nepotvrdoval. Taktiež odbornými lekárskejšími nálezmi, ktoré sú podkladom lekárskeho posudku a následne komplexného posudku, neboli preukázané skutočnosti, ktoré by dokazovali v období od 01.12.2012 do roku 2014, ktoré by potvrdzovali, že žalobkyňi bol peňažný príspevok odňatý nezákonne, pretože v tomto období došlo k zlepšeniu pohyblivosti v kĺbe u žalobkyne, pričom v tomto období žalobkyňa nebola odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom. V rámci odvolacieho konania po vydaní zrušujúceho rozhodnutia Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 20S/28/2013-40 zo dňa 11.02.2014 bol opätovne preskúmaný zdravotný stav a sociálne dôsledky žalobkyne, pričom posudkový lekár druhostupňového správneho orgánu vydal stanovisko, v ktorom preskúmal jednotlivé telesné, zmyslové, psychické funkcie a ich poruchy, posúdenie urobil nielen na samotné chronické ochorenie, ale hlavne podľa stupňa, formy a štádia ochorenia, ktoré bolo objektizované v nálezoch odborných lekárov a z nich vychádzajúcej potreby odkázanosti. V lekárskom posudku č. UPS/US1/SSVODPC/BEZ/2014/21637 JK/2014/4477 Zj zo dňa 30.6.2014, dopracovaného 25.07.2014 bola u žalobkyne určená miera funkčnej poruchy na 70 %, čím sa považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím.

3. Následne sťažovateľ ako odvolací orgán rozhodnutie úradu č. SE1/OPPH/ŤZP/SOC/2012/14303347/12-Mar zo dňa 28.11.2012 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie prvostupňovému správneému orgánu. Po vrátení veci prvoinštančný správny orgán posúdil zdravotný stav žalobkyne (rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo zrušené rozhodnutím žalovaného číslo: UPS/US1/SSVODPPK/BEZ/2014/21308/Pú zo dňa 02.09.2014), pričom následne bol vydaný komplexný posudok číslo MCO1/281/2014 CMA zo dňa 28.10.2014, v ktorom bol konštatované, že žalobkyňa je fyzická osoba s ťažkým zdravotným postihnutím od 11.03.2013 na základe odborného nálezu MUDr. E. a odkázaná na individuálnu prepravu osobným motorovým vozidlom je až od 23.01.2014, na základe odborného lekárskeho nálezu (určenie rozsahu pohyblivosti bedrových kĺbov obojstranne) MUDr. R..

II.

Konanie na krajskom súde

1. Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 191 písm. d), e) a § 191 ods. 3 písm. a) zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „Ss.p.“) zrušil preskúmané rozhodnutie ako aj prvoinštančné rozhodnutie a vec vrátil sťažovateľovi na ďalšie konanie z nasledujúcich dôvodov:

- sťažovateľ sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s námietkami žalobkyne, a to najmä v súvislosti s riadnym odôvodnením rozhodnutia, a to najmä v časti dátumu odňatia peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla. Bolo zákonnou povinnosťou sťažovateľa svoje rozhodnutie riadne zdôvodniť, keďže odňatím peňažného príspevku bolo vážnym spôsobom zasiahnuté do práv žalobkyne, pričom sťažovateľ mal uviesť, v čom spočívala zmena skutočností rozhodujúcich na nárok na odňatie peňažného príspevku a uviesť v čom spočívalo zlepšenie zdravotného stavu žalobkyne a prečo práve s účinnosťou od 1.12.2012, kedy došlo k odňatiu tohto peňažného príspevku.

- samotné konštatovanie sťažovateľa, že žalobkyňa si až podaním žiadosti o poskytnutie uvedeného peňažného príspevku (21.5.2014) splnila zákonom stanovenú podmienku s poukazom na ust. § 38 ods. 1 písm. b) bod 2 zákona č. 447/2008 Z.z. o peňažných príspevkoch na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o peňažných príspevkoch“) a ust. § 55 ods. 1 zákona o peňažných príspevkoch nemožno považovať za správne, nakoľko žalobkyňa nestratila postavenie osoby s ťažkým zdravotným postihnutím. Dôvodnosť odňatia peňažného príspevku a jeho zastavenie posudzoval v rámci preskúmavacieho konania už súd v konaní pod sp.zn. 20S/28/2013.

- bolo potrebné považovať preskúmané rozhodnutie za vydané bez dostatočne zisteného skutkového stavu veci tak, ako to predpokladá ust. § 191 ods. 1 písm. e) S.s.p. pričom za tohto stavu je potrebné

považovať rozhodnutie žalovaného súčasne za nepreskúmateľné .

- aj v prvoinštančnom rozhodnutí správneho orgánu boli zistené rovnaké nedostatky ako v preskúvanom rozhodnutí.

III.

Obsah kasačnej sťažnosti/stanoviská

A)

5. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v

- § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

- § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p. t.j. krajský súd nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že:

- správny súd preskúvané rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, avšak v rozpore s § 139 ods. 2 S.s.p. v odôvodnení svojho rozhodnutia neinštruoval sťažovateľa, ako má ďalej v konaní postupovať, čím prišlo k naplneniu dôvodu na podanie kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 ods. 1 písm. f) S.s.p.

- správny súd uviedol, že preskúvané rozhodnutie je potrebné považovať za rozhodnutie vydané bez dostatočne zisteného skutkového stavu avšak v rozsudku žiadnym spôsobom nešpecifikoval v čom spočíva nedostatočne zistený skutkový stav.

- rozhodnutie súdu prvého stupňa nie je riadne a presvedčivo odôvodnené, je arbitrárne a nepreskúmateľné.

- skutočnosť, že fyzická osoba sa považuje za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím automaticky neznamená, že jej bude priznaný požadovaný peňažný príspevok na kompenzáciu.

- nestotožnil sa s právnym názorom správneho súdu, v zmysle ktorého je rozhodnutie žalovaného nedostatočne odôvodnené.

- odôvodnenie rozhodnutí je v súlade s § 47 ods. 3 Správneho poriadku, nakoľko v odôvodnení rozhodnutí sú popísané všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre vydanie rozhodnutia, podkladom bol lekársky posudok a komplexný posudok, ktoré presne popisujú stav žalobkyne a aplikované konkrétne zákonné ustanovenia.

- ako odvolací orgán pri vydávaní rozhodnutia vychádzal zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, zistil všetky skutočnosti dôležité pre rozhodnutie a doplnil podklad pre rozhodovanie do tej miery, aby bol spoľahlivým základom pre rozhodovanie. Odvolací orgán dbal na to, aby postup správneho konania bol v súlade so základnými pravidlami správneho konania.

7. Z uvedených dôvodov navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie.

B)

8. Žalobkyňa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedla, že

- správny súd sa v odôvodnení nevyjadril k všetkým žalobou napadnutým nedostatkom. Ako hlavný dôvod pre zrušenie bola arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť nedostatočne odôvodnených rozhodnutí, a tiež nedodržanie súdom predpísaného postupu, ktorý bližšie nerozvedol. To, že súd nepostupoval podľa § 80 ods. 1 písm. c) ale ešte neznamená, že správne orgány postupovali v konaní podľa pokynov súdu, ako si to mylne vysvetľuje sťažovateľ.

- v bode 9. odôvodnenia rozhodnutia sú podrobne rozvedené nedostatky v dokazovaní. Ak chýba odôvodnenie pretože spis neobsahuje potrebné podklady je evidentné, ktoré zistenia sťažovateľa pri rozhodovaní absentovali.

- z odôvodnenia rozhodnutia súdu je dostatočne zrejmé, že rozhodnutia žalovaného a jeho podriadeného správneho orgánu trpia vadami ako nedostatočné odôvodnenie a pochybenie v dokazovaní.

- z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako aj Ústavného súdu SR, prípadne ESĽP vyplýva, že nie je nutné, aby na každú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah

povinnosti odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu. Súd však musí v odôvodnení reagovať na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany.

- napriek opakovanému stanovisku Krajského súdu v Trnave sťažovateľ tvrdí, že žalobkyňa od 1.12.2012 do 21.5.2014 nebola zdravotne ťažko postihnutou osobou. Rozhodnutia v tejto veci boli neskôr zrušené pre nezákonnosť. Považovala za správne stanovisko Krajského súdu v Trnave, konkrétne bod 9 napadnutého rozsudku

- skutočnosť, že správny orgán zistil, že žalobkyňa je osobou s ŤZP aj v januári 2014, bez inej argumentácie nezdôvodňuje, prečo nespĺňal podmienky na výplatu priznaného kompenzačného príspevku od 1.12.2012.

- bolo preukázané, že sťažovateľ v roku 2012 vychádzal z neaktuálnych lekárskeho nálezov, navyše neúplných, nikdy nevyzval žalobkyňu na súčinnosť a na doloženie úplných lekárskeho nálezov a preto mu pôvodné rozhodnutie súd zrušil. Žalobkyňa predložila žalovanému aj výsledok odborného lekárskeho vyšetrenia MUDr. E. z 11.3.2013, vypracovaný len tri mesiace po údajnom dátume, kedy mala stratiť status osoby s ŤZP, kde odborný lekár, zapísaný tiež v zozname znalcov v odbore Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie ortopédia, ev. č. 914188, potvrdil mieru funkčnej poruchy žalobkyne na 80%, čím vyvrátil domnienku správneho orgánu o tom, že miera funkčnej poruchy zdravia u žalobkyne nedosahovala ani 50 %.

9. Vzhľadom na uvedené navrhuje, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu

10. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podala oprávnená osoba včas (§ 443 ods. 2 písm. a/ S.s.p.) a že ide o rozhodnutie, proti ktorému je kasačná sťažnosť prípustná (§ 439 S.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyselne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 S.s.p.) si osvojil záver, že kasačná sťažnosť je dôvodná a preto rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Takto kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 30. mája 2018 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

Podľa § 191 ods. 1 S.s.p., správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak

d) je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov,

e) zistenie skutkového stavu orgánom verejnej správy bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci.

Podľa § 139 ods. 2 S.s.p., v odôvodnení rozsudku uvedie správny súd stručný priebeh administratívneho konania, stručné zhrnutie napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie argumentov žalobcu a vyjadrenia žalovaného, prípadne ďalších účastníkov, osôb zúčastnených na konaní a zainteresovanej verejnosti, posúdenie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti mu vec na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať. Správny súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11. V predmetnej veci bolo potrebné predostrieť, že predmetom kasačnej sťažnosti bol rozsudok krajského súdu, ktorým správny zrušil preskúmané rozhodnutie ako aj prvoinštančné správne rozhodnutie a vec vrátil sťažovateľovi na ďalšie konanie.

12. Sťažovateľ na prvom mieste namietal, že správny súd sťažovateľovi nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu

práva na spravodlivý proces. Kasačný súd uvádza, že pojem „právo na spravodlivý proces“ nahrádza doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“, nakoľko obsahové znaky pojmu „právo na spravodlivý proces“ vyplývajú z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva i Ústavného súdu Slovenskej republiky a v zmysle tohto pojmu musí konanie ako celok vykazovať znaky spravodlivosti; nestačí jedna izolovaná vada na uplatnenie kasačnej sťažnosti a naopak, ak konanie ako celok znaky spravodlivosti nevykazuje, bude kasačná sťažnosť v zmysle § 439 ods. 1 prípustná vždy.

13. V súvislosti s uvedeným kasačný súd musí zdôrazniť, že postupom krajského súdu pri rozhodovaní o merite sporu a vydaním preskúmaného rozhodnutia bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivý proces. Sťažovateľ v tejto súvislosti namietal, že krajský súd neinštruoval sťažovateľa ako má v ďalšom konaní postupovať a nešpecifikoval v čom spočíva nedostatočne zistený skutkový stav.

14. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06). Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatnení. Obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06). Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

15. Najdôležitejšou časťou odôvodnenia akéhokoľvek rozsudku je tzv. právna veta, t. j. právny názor konajúceho súdu, ktorý odôvodňuje výrok a ktorý musí korešpondovať s výrokom a musí umožniť každému pochopiť, prečo konajúci súd vo veci rozhodol tak, ako rozhodol. Pri nedostatku právnej vety nie je možné dospieť ani k záveru, či je rozhodnutie prvostupňového súdu vo výroku vecne správne, keďže výroku nekorešponduje relevantné odôvodnenie (m. m. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/41/2011 zo dňa 29.09.2011).

16. Preskúmané rozhodnutie ako aj rozhodnutie prvoinštančného orgánu krajský súd zrušil z dôvodu, že zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci a z dôvodu nepreskúmateľnosti týchto rozhodnutí. Vo vzťahu k dôvodu zrušenia pre nedostatočne zistený skutkový stav veci sa skutková a právna časť odôvodnenia napadnutého rozsudku obmedzuje len na konštatovanie zistení z administratívneho spisu, ich rekapituláciu, citáciu zákonných ustanovení, pričom však súd dostatočne a zrozumiteľne neuviedol vzťah medzi citovanými právnymi predpismi a skutkovými zisteniami ako ani vlastnú právnu úvahu vo vzťahu k tomuto dôvodu. Pochybenie sťažovateľa krajský súd skonštatoval len v jednom odseku, pričom absentovala vlastná právna úvaha vo vzťahu ku skutočnostiam, ktoré považoval krajský súd za nedostatočne zistené a s tým spojeným následným postupom žalovaného v ďalšom konaní. V bode 9 sa krajský súd venoval len zrušujúcemu dôvodu nepreskúmateľnosti z dôvodu nedostatočného odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia. V súvislosti s prvoinštančným rozhodnutím taktiež iba stručne konštatoval, že už v tomto rozhodnutí boli zistené rovnaké nedostatky ako v preskúmanom rozhodnutí sťažovateľa, pričom však nie je zrejmé o aké nedostatky vo vzťahu ku skutkovému stavu išlo.

17. Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach stabilne uvádza: „Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06).“ (napr. III. ÚS 107/07). Ústavný súd SR tiež uvádza: „Podobne ako v skutkovej oblasti, aj v oblasti nedostatočne vyloženej a zdôvodnenej právnej argumentácie (subsumpcia skutkového stavu pod zvolené právne normy) nastávajú obdobné následky vedúce k neúplnosti a hlavne k nepresvedčivosti rozhodnutia, čo je však v rozpore nielen s požadovaným účelom súdneho konania,

ale tiež aj so zásadami spravodlivého procesu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“ (I. ÚS 33/2012).

18. Podľa Európskeho súdu pre ľudské práva „...účelom odôvodneného rozhodnutia je dať stranám najavo, že boli vypočuté. Navyše, odôvodnené rozhodnutie dáva stranám možnosť odvolať sa proti rozhodnutiu, ako aj možnosť, aby bolo rozhodnutie preskúmané odvolacím orgánom. Len ak sú vydávané odôvodnené rozhodnutia, môže existovať verejná kontrola výkonu súdnictva.“ (napr. Suominen v. Fínsko, § 37, 1. júl 2003; Tatishvili v. Rusko, § 58, 22. február 2007).

19. Vzhľadom na uvedené kasačný súd dáva do pozornosti, že ak správny súd zruší rozhodnutie orgánu verejnej správy a vráti vec žalovanému na ďalšie konanie, je povinný v odôvodnení rozsudku uviesť aj to, ako má orgán verejnej správy vo veci ďalej postupovať (§ 139 ods. 2 veta druhá). To znamená, že má jasne formulovať aké procesné úkony má orgán verejnej správy vykonať na odstránenie väd, ktoré boli dôvodom zrušenie rozhodnutia. Okrem toho správny súd v odôvodnení zrušujúceho rozhodnutia má uviesť svoj jasný a zrozumiteľný právny názor na skutkové a právne otázky súvisiace so zrušujúcim rozhodnutím. Pokyny súdu majú za cieľ nasmerovať priebeh ďalšieho konania pri rešpektovaní záväzných procesných pravidiel, ktorými sa riadi to-ktoré administratívne konanie (Baricová J. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava: C.H.Beck, 2018, s. 718-719.). Správny súd musí dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Kasačný súd má za to, že z napadnutého rozhodnutia krajského súdu nie je zrejmé v čom spočíval nedostatočne zistený skutkový stav a s čím sa má sťažovateľ v ďalšom konaní vysporiadať a teda súd nedal záväzný pokyn správnym orgánom na ich ďalší procesný postup.

20. Záverom súd poznamenáva, že nie je úlohou kasačného súdu domýšľať dôvody, pre ktoré prvostupňový súd rozhodol vo veci tak ako rozhodol, ani nahrádzať úlohu krajského súdu v súdnom prieskume rozhodnutí správnych orgánov. Preto krajský súd pochybil, keď rozhodnutie žalovaného ako aj prvoinštančného orgánu zrušil bez toho, aby uviedol zrozumiteľný právny názor na skutkové a právne otázky súvisiace so zrušujúcim rozhodnutím. Takéto rozhodnutie možno považovať za arbitrárne, pretože aj nedostatočne odôvodnené rozhodnutie súdu môže zasiahnuť do práva na súdnu ochranu, ktorá je garantovaná každému Ústavou Slovenskej republiky.

21. Kasačný súd s ohľadom na uvedené skutočnosti napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie v zmysle § 462 ods. 1 S.s.p. Ostatnými sťažnostnými bodmi sa kasačný súd nezaoberal, nakoľko zistil závažný dôvod odôvodňujúci zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Úlohou krajského súdu bude v ďalšom konaní vo veci opätovne rozhodnúť a svoje rozhodnutie náležite a presvedčivo odôvodniť, pričom krajský súd rozhodne aj o nároku na náhradu trov kasačného konania v zmysle § 467 ods. 3 S.s.p. Právnym názorom kasačného súdu je krajský súd viazaný (§ 469 S.s.p.).

22. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky rozhodol pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.